

NA TO SÚ KAMARÁTI

Slnéčné lúče prenikali cez okná autobusu, v ktorom sa trieda 3. B viezla na školský výlet na Štrbské Pleso. Sedadlá boli plné nadšených detí, ktoré sa už nemohli dočkať, až uvidia vysoké hory, čistú vodu v plese a odvážne kamzíky skákajúce po skalách.

Oliver sedel pri okne a pozoroval, ako sa krajina mení. Vedľa neho sedela jeho najlepšia kamarátka Soňa, ktorá práve vyťahovala z vrečka svojej bundy malú peňaženku.

„Koľko peňazí si si vzal?“ spýtala sa, keď otvorila peňaženku a začala prepočítavať svoje eurá.

Oliver sa zamyslel. „Mamina mi dala desať eur na suveníry a päť eur na občerstvenie a vstupné. A ty?“

„Ja mám dvadsať eur,“ povedala Soňa hrdo. „Chcem kúpiť magnetku pre starú mamu, pohľadnicu pre dedka a možno aj tričko s obrázkom Tatier.“

Oliver prikývol a vrátil sa k pozorovaniu krajiny za oknom. Pani uči-teľka Kvetková práve oznamovala, že o pol hodiny zastavia v malom obchodíku, kde si deti môžu kúpiť drobné občerstvenie.

Keď autobus zastavil, všetci sa nahrnuli dnu. Obchod bol plný sladkostí, drobností a suvenírov. Oliver si vybral malú čokoládu a minerálku. Keď už takmer platil, zbadal krásny drevený model horskej chaty.

„Tento model by sa ockovi veľmi páčil," pomyslel si Oliver.

No uvedomil si, že ak ho kúpi, nebude mať peniaze na nič iné. Po niekoľkých minútach váhania sa rozhodol. „Kúpim ten model," povedal si. „Ocko mal tento týždeň narodeniny a ja som mu ešte nič nedal."

Oliver vybral všetky svoje eurá a kúpil model chaty. Bol nadšený zo svojho darčeka, no keď sa vrátil do autobusu, uvedomil si, že už nemá peniaze na obed ani na vstupné do múzea, kam mali ísť popoludní.

„Čo budem robiť?" pomyslel si Oliver so strachom. Soňa si všimla jeho ustarostenú tvár. „Stalo sa niečo?" spýtala sa.

Oliver jej to vysvetlil. „Minul som všetky peniaze na darček pre ocka. Teraz nemám na vstupné do múzea, ani na jedlo."

Soňa sa zamyslela. „Môžem ti požičať peniaze," ponúkla sa. „Prinesieš mi ich, keď sa vrátíme do školy." Oliver sa usmial. „Naozaj? To by bolo super! Určite ti ich vrátim!" Soňa mu podala päť eur. „Stačí ti to?"

„Áno, ďakujem!" povedal Oliver s úľavou. „Si skvelá, ďakujem."

Výlet pokračoval a Oliver si užíval všetky aktivity so spolužiakmi. Keď prišli k múzeu, s vďačnosťou použil požičané peniaze na vstupné. Počas obeda sa s ním kamaráti podelili o jedlo a sladkosti.

Na druhý deň v škole Oliver dobehol Soňu na školskom dvore. „Ahoj! Mám pre teba niečo," povedal a podal jej päť eur a malú čokoládu, presne takú, akú Soňa nosievala každý deň na desiatu.

„Ďakujem, že si mi pomohla." Soňa sa usmiala. „Nie je za čo. Na to sú predsa kamaráti."

Oliver jej ešte ukázal fotografiu svojho ocka, ktorý držal drevený model chaty. „Bolo to správne rozhodnutie?" spýtal sa. „Určite," prikývla Soňa. „Ale nabudúce si lepšie prepočítaj, koľko peňazí budeš potrebovať a nemiň všetko naraz."

„Hmm, nabudúce si spravím plán," povedal Oliver. „A možno si aj niečo našetrím vopred."

Pani učiteľka Kvetková, ktorá náhodou počula ich rozhovor, sa k nim priblížila. „Počúvam, že tu niekto robí správne rozhodnutia," povedala s milým úsmevom.

„Vždy je dobré vrátiť požičané peniaze včas. Pozor si treba dávať aj na to, aby sme si požičiavali len toľko, koľko naozaj potrebujeme, a len vtedy, keď je to nevyhnutné."

V ten deň sa pani učiteľka rozhodla, že na hodine matematiky sa budú učiť o hospodárení s peniazmi.

Oliver a Soňa sa na seba usmiali – už mali vlastnú skúsenosť.

Večer, keď zas Oliver rozprával svojim rodičom o výlete, nezabudol spomenúť aj to, ako si požičal peniaze a ako ich vrátil. Mama ho pochválila za zodpovednosť a otec mu navrhol, aby si odteraz odkladal časť vreckového bokom pre prípad núdze.

„Vždy je dobré mať niečo v rezerve," povedal otec a podal mu malú truhličku. „Tu si môžeš odkladať peniaze na výnimočné príležitosti."

Oliver sa usmial. Vedel, že teraz už ho náhle výdavky nezaskočia.